

**Chương 474: Thảm Hoạ Cổng (26) - Nữ Hoàng
Darkland Charlotte de Gradias**
(Số từ: 3115)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:54 PM 26/06/2023

Theo đánh giá của Charlotte, Darkland được xây dựng lại, Edina, phụ thuộc quá nhiều vào Ma vương.

Đây là một khía cạnh khác của câu chuyện mà ban đầu, Darkland không thể tồn tại nếu không có Archdemon.

"Vậy chúng ta nên làm gì?"

"Trước hết, vấn đề lương thực chắc chắn sẽ là một chính sách dài hạn. Hiện tại, chúng ta cần giải quyết các vấn đề về thể chế. Có nhiều tội phạm nhỏ, nhưng có quá nhiều trường hợp leo thang từ hành vi bạo lực đơn giản đến giết người."

"Có thể khó tăng quy mô của lính canh. Thành thật mà nói, lực lượng hiện tại đã khó quản lý rồi."

"Đó không phải là vấn đề với các vệ sĩ."

Charlotte lắc đầu.

"Các hình phạt dành cho tội phạm quá thống nhất. Nó quá đơn giản, chẳng hạn như hành quyết hoặc trại lao động. Và có nhiều trường hợp người bị đưa đến trại lao động hơn là bị hành quyết. Anh cũng có xu hướng không đưa ra các hình phạt cực đoan tương đương với hành quyết. Có đúng không?"

"Chà... anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu sử dụng chúng như lực lượng lao động hơn là giết chúng..."

Nghe những lời đó, Charlotte lắc đầu.

"Giả sử ai đó đánh nhau với người mà họ có ác cảm. Đầu tiên, một vụ bạo lực xảy ra, và giả sử người kia bị thương nặng. Khi đó, kẻ tấn công chắc chắn sẽ đến trại lao động. Cho dù họ giết hay chỉ đánh đập họ lên, họ đi đến trại lao động. Vì vậy, một số người chỉ giết họ. Dù sao thì kết quả cũng như nhau."

"...Huh?"

"Tất nhiên, đây là một ví dụ cực đoan và không phải ai cũng như vậy. Nhưng vẫn có rất nhiều người đưa ra lựa chọn như vậy. Vì vậy, các hình phạt cho mỗi tội chắc chắn phải chi tiết hơn."

Charlotte đã thảo luận về những vấn đề nảy sinh nếu những hình phạt cực đoan, chẳng hạn như cái chết, không được áp dụng cho những người đáng bị trừng phạt.

"Reinhardt, các hình phạt cực đoan tồn tại không phải để kết án tội phạm, mà để cho công chúng thấy hậu quả của tội ác nghiêm trọng. Về cơ bản, hành quyết và các hình phạt cực đoan khác tồn tại để tiêu diệt tội phạm nghiêm trọng và trưng bày chúng trước xã hội."

Với tư cách là một nhà lãnh đạo, Reinhardt nghĩ rằng việc sử dụng bọn tội phạm làm lực lượng lao động sẽ hiệu quả hơn là giết chúng, vì vậy anh đã tránh những hình phạt khắc nghiệt. Anh cho rằng nó không hiệu quả.

Tuy nhiên, Charlotte đang đề xuất khả năng rằng nó có thể đã khuyến khích các hành động bạo lực đơn giản leo thang thành giết người.

Nếu hình phạt là như nhau bất kể bản chất của tội phạm, một số người có thể chọn tội nghiêm trọng hơn.

"Edina hiện không có luật thích hợp, nhưng hiện tại, không có hệ thống trừng phạt. Nó cần được thiết lập. Tình hình của Edina hoàn toàn khác với tình hình của một quốc gia điển hình. Do tính chất của nó, nơi mà nhiều người bên ngoài chắc chắn sẽ bước vào, các vấn đề giữa con người với nhau sẽ chỉ tăng lên chứ không giảm đi. Vì vậy, các hình phạt nên nghiêm khắc hơn mức cần thiết. Thủ đô Hoàng gia không thể giảm tỷ lệ tội phạm bằng các hình phạt cực đoan do thiếu hụt tài nguyên trầm trọng, nhưng Edina không tệ đến thế. Vì vậy, vẫn có thể xử lý tội phạm bằng hình phạt."

"Anh hiểu rồi..."

"Và đúng là có sự thiếu hụt tuyệt đối của lính canh. Cũng sẽ rất khó để tăng quy mô của lính canh trong tình hình hiện tại."

Charlotte dường như cũng có câu trả lời và nhanh chóng đưa ra kết luận.

"Làm cho những người tị nạn tổ chức các nhóm cảnh vệ của riêng họ."

"Các nhóm cảnh vệ? Đây là thủ đô, và việc tổ chức các nhóm cảnh vệ bởi vì chúng ta không thể quản lý thủ đô... phải không?"

"Đây không phải là lúc để lo lắng về điều đó."

"Hừm..."

Những lời của Charlotte dường như không đồng ý với Reinhardt khi anh ta đảo mắt trong im lặng.

"Nhưng nhóm cảnh vệ đó, về cơ bản là một tổ chức tự nguyện như phục vụ cộng đồng, ai muốn làm việc đó miễn phí? Nếu họ không muốn làm việc miễn phí, thì ta phải trả tiền cho họ. Nhưng nếu làm điều đó, thì là đang hỗ trợ tài chính cho nhóm cảnh vệ sau khi tổ chức nó. Làm thế nào là

khác với một lực lượng an ninh? Tại sao không kết hợp họ vào một lực lượng an ninh thay vì thành lập một nhóm cảnh vệ? Anh không hiểu."

Trước những lời của Reinhardt, Charlotte lắc đầu.

"Thay vì cho họ tiền, hãy cho họ một chút quyền hạn."

"Quyền hạn?"

"Phải, hay nói cách khác là quyền lực."

Charlotte nhìn chăm chăm vào Reinhardt với vẻ mặt bình tĩnh.

"Nhiều người sẽ mong muốn có được dù chỉ một chút quyền lực. Tiền? Anh không cần phải đưa nó cho họ. Có những người tìm kiếm quyền lực vì lợi ích của chính nó."

"Ah..."

"Hãy cho họ quyền bầu chọn một đội trưởng cảnh vệ và tuyển dụng những người cảnh giác. Và cũng trao cho họ quyền bắt giữ và thẩm vấn người dân. Sau đó, thậm chí không nhận được một xu nào, họ sẽ tuần tra trên đường phố vào ban đêm, nghĩ

rằng họ đã trở thành một thứ gì đó. Cuối cùng, những người cảnh vệ sẽ tuần tra trên đường phố mà không được trả tiền. Như vậy chưa đủ sao?"

Biết được sự phù phiếm của ham muốn quyền lực của con người, Charlotte biết rằng cô ấy có thể lay chuyển mọi người chỉ bằng sức mạnh của mình.

Reinhardt toát mồ hôi lạnh trước chính sách có vẻ nham hiểm này.

"Không, cái đó... Anh hiểu những gì em đang nói, nhưng... Nếu chúng ta chắc chắn trao cho những người cảnh vệ một số quyền lực đối với khu vực tị nạn, họ chắc chắn sẽ gây rắc rối... Vì quyền tự trị tương đối không có kiểm soát, nó chỉ có thể dẫn đến tham nhũng, phải không?"

"Vâng. Chắc chắn, họ sẽ trở nên tham nhũng, biến thành một nhóm đặc quyền và trở thành một thế lực tham nhũng phạm tội mà không bị trừng phạt. Không, vì họ không thể kiếm tiền từ các hoạt động cảnh giác của mình, họ sẽ muốn lấp đầy túi của mình trong làm cách khác, đương nhiên phải làm

như vậy. Hoạt động cảnh giác bận rộn mà không kiếm được tiền nên tất yếu phải làm."

"Vì vậy, đó là những gì sẽ xảy ra."

"Lo lắng về điều đó thì có ích gì?"

Charlotte làm động tác cắt cổ.

"Chỉ cần giết chúng. Thay thế chúng. Đó là tất cả những gì anh phải làm."

"Ah..."

"Sự tham nhũng của những người cảnh giác không phải là trách nhiệm của chúng ta vì họ không trực thuộc chính phủ, phải không? Quyền lực quốc gia xử tử đội trưởng cảnh giác tham nhũng. Điều đó có vẻ công bằng và tốt. Trên thực tế, chính phủ đã tạo ra một môi trường nơi những người cảnh giác phải trở thành tham nhũng bằng cách giao nhiệm vụ an ninh cho họ và không cho phép họ kiếm sống. Nhưng liệu công chúng có biết điều đó không? Đội trưởng đội cảnh vệ càng thể tục và hành vi sai trái của họ càng tồi tệ thì

chính phủ sẽ càng nhận được nhiều sự ủng hộ khi họ bị treo cổ. "

Charlotte nói với vẻ bình tĩnh, không cười cũng không nham hiểm.

Sử dụng mọi người lên và loại bỏ chúng. Tạo một nhóm chắc chắn bị hỏng và khai thác nó. Hơn nữa, không đưa ra một xu nào.

Charlotte biết cách làm điều mà Ma vương không thể.

Tham nhũng là xấu.

Cho đến nay, suy nghĩ của Reinhardt là loại bỏ khả năng tham nhũng.

Nhưng Charlotte thì khác.

Cô ấy hình thành quyền lực mà chắc chắn là hư hỏng, và cô ấy khai thác nó.

Và khi sự tham nhũng đó vượt qua ngưỡng, cô ấy sẽ thay thế nó, sử dụng quá trình thay thế để có lợi cho chính phủ.

Chính quyền, tất yếu hình thành quyền lực tham nhũng, đổ lỗi cho các cá nhân tham nhũng.

Cách suy nghĩ của họ về cơ bản là khác nhau.

"Reinhardt, có một điều rất quan trọng mà anh không biết."

"Nó là gì?"

"Mục đích của một quốc gia không phải là thực thi công lý hay thiện chí, mà là bảo tồn chính quốc gia đó. Không có công lý, sự cứu trợ cho người nghèo, hay lòng bác ái trong một quốc gia đã biến mất. Nếu có một điều tốt đẹp tuyệt đối duy nhất mà một quốc gia phải bảo vệ, đó là sự duy trì quốc gia. Thế thôi."

Một chính phủ không nhất thiết phải tốt và công bằng.

Một chính phủ tồn tại để duy trì chính nó.

Không đáp ứng được điều kiện cơ bản đó thì không có dự án hay chính sách nào có thể tồn tại.

Reinhardt đã không xem xét khía cạnh suy nghĩ này.

Ngay cả với sự bất công hay bất công, một quốc gia phải được duy trì, và các chính sách và dự án phải được thực hiện vì mục đích đó.

Quần đảo Edina thiếu điều này, và Reinhardt đã không xem xét nó.

Quy mô không ngừng phát triển, nhưng hệ thống yếu kém.

Đó là lý do tại sao Charlotte nghĩ rằng cần phải tạo ra một hệ thống.

Bây giờ, ngay cả việc xử lý quy mô lớn cũng khó khăn, vì vậy các biện pháp tạm thời là cần thiết.

Trên phương diện duy trì quốc gia, cách tiếp cận của Charlotte tốt hơn Reinhardt, và anh không thể phủ nhận điều đó.

"Bây giờ cuối cùng anh cũng có thể cảm thấy rằng em là một hoàng gia...."

Reinhardt gật đầu trống rỗng với vẻ bối rối. Charlotte sụp mắt xuống khi nhìn anh.

“Em không thể giúp được nếu anh thất vọng... Nếu đây là cách duy nhất em có thể giúp anh... Bằng cách nào đó, em phải làm thật tốt.”

"...."

"Vì vậy, em, người sẽ trở thành nhiếp chính, làm những việc này là đúng. Anh chỉ cần tiếp tục là một người cai trị nhân từ và tốt cho người dân. Người dân càng sợ hãi quyền nhiếp chính của em, thì sự ủng hộ của họ dành cho anh sẽ càng vững chắc. "

Vì vậy, Charlotte quyết định nhận hết trách nhiệm về quy tắc tàn ác mà cô ấy sẽ thực hiện kể từ bây giờ.

Mọi người càng ghét chính quyền, họ càng coi thường nó.

Sự hỗ trợ cho Ma vương trở nên mạnh mẽ hơn.

Giống như việc sử dụng nhóm cảnh vệ, Charlotte cũng dự định sử dụng bản thân để củng cố quyền cai trị của Reinhardt.

***

Charlotte sẽ phải lăn lộn với những cú đấm.

Giống như việc tôi trở thành Vua mà không chuẩn bị trước, Charlotte cũng không chuẩn bị đầy đủ để trở thành Nữ hoàng.

Trong trạng thái không chuẩn bị, tôi đã vội vàng xây dựng quốc gia, và kết quả là nó sẽ trở thành một mớ hỗn độn.

Tôi có thể duy trì nó bây giờ, nhưng tôi không biết nó sẽ có thể được bao lâu.

Đó là lý do tôi mang Charlotte về để củng cố nền tảng.

Tôi đã cố gắng hết sức để làm cho nó có vẻ hợp lý, nhưng với Charlotte, Edina giống như một cấu trúc dị dạng.

Tôi không biết liệu Charlotte có thể xử lý tất cả những vấn đề đó hay không.

Nhưng Charlotte có thể nghĩ ra những điều mà tôi không thể.

Cô ấy sẽ biết khi nào nên dùng người và khi nào nên loại bỏ họ.

Thật tàn nhẫn, nhưng tôi không thể phủ nhận sự cần thiết.

Cách tiếp cận các sự kiện và vấn đề của Charlotte ở một cấp độ khác với của tôi.

Tôi không thể mong đợi mọi thứ sẽ được cải thiện chỉ vì Charlotte nắm quyền kiểm soát Quần đảo Edina, nhưng ít nhất điều đó vẫn tốt hơn việc tôi tiếp tục ngồi trên ngai vàng.

Tôi đã đạt đến giới hạn của mình từ lâu trong việc xử lý các công việc hành chính liên quan đến Edina.

Ai đó để thay thế tôi.

Một người chắc chắn sẽ làm tốt hơn tôi.

Và sau đó, một người có thể còn đáng sợ hơn cả tôi, người thích hợp nhất cho Ma Vương.

"Để ta giới thiệu cô ấy."

Trong sảnh nơi các quan đại thần tập trung, tôi cẩn thận đặt Charlotte, người đang mặc một chiếc váy đen và đang nhìn xuống mọi người, ngồi trên ngai vàng bên cạnh tôi.

"Từ hôm nay, Charlotte de Gardias sẽ là nhiếp chính của Edina."

Trước lời nói của tôi, các bộ trưởng, những người đã căng thẳng về sự hiện diện không xác định, há hốc mồm.

—Charlotte de Gardias.

Từ cái tên gắn liền với cô ấy, rõ ràng Charlotte đến từ đâu.

"Hãy nhớ rằng cô ấy là người thay thế ta, đồng thời, là người bình đẳng với ta."

Tôi đứng dậy, và Charlotte, người thế chỗ của tôi trên ngai vàng, lặng lẽ nhìn xuống các bộ trưởng.

"Ta sẽ nói ngắn gọn."

Charlotte đã không đưa ra bất kỳ lời chào hay sự hài hước nào khác.

Từ vị trí Đệ nhất Công chúa của Đế chế trở thành Nữ hoàng của Darkland, Charlotte coi thường mọi người.

"Mọi thứ sẽ..."

Giọng nói của cô ấy không đặc biệt mạnh mẽ hay tràn đầy sự tự tin.

"...Từ giờ trở đi sẽ khá khác biệt."

Nhưng ai cũng cảm thấy choáng ngợp trước sức hút toát ra từ chính Charlotte.

***

Charlotte bắt đầu giải quyết những vấn đề cấp bách nhất trước.

Hệ thống hóa hình phạt.

Và việc tổ chức lực lượng tự vệ.

Một hệ thống trong đó chính những người tị nạn sẽ chịu trách nhiệm duy trì an ninh trong các khu dân cư của người tị nạn.

—Ngày hôm sau, tôi thấy giá treo cổ được dựng ở quảng trường trung tâm thành phố Lazark.

Ai đó sẽ bị trừng phạt ở đó tùy theo tội ác của họ, và những người có tội ác cực kỳ ghê tởm sẽ bị chặt đầu hoặc treo cổ.

Cư dân của Edina sẽ sợ phạm tội sau khi chứng kiến cái chết của ai đó được trưng bày.

Không thể biết được tác động của những vụ hành quyết công khai sẽ nghiêm trọng đến mức nào, nhưng với tình hình ở Quần đảo Edina, tôi không thể phủ nhận ý kiến của Charlotte rằng những biện pháp như vậy là cần thiết.

Tôi không nhận thức được nhu cầu, nhưng có lẽ tôi đã tránh đưa ra quyết định như vậy bằng cách tập trung vào hiệu quả.

Cuối cùng, có lẽ tôi đã không thể rũ bỏ quan niệm nhỏ nhặt rằng những thứ như vậy là man rợ và tồi tệ theo quan điểm hiện đại.

Bây giờ, trên thực tế, mọi thứ tôi đã làm ở Quần đảo Edina sẽ là trách nhiệm của Charlotte.

Đã đến lúc tôi phải rời khỏi ngai vàng một thời gian và làm những gì mình cần làm.

***

Charlotte bắt đầu nhiếp chính.

Tốc độ phá hủy các cổng dọc đã chậm lại.

Mặc dù một số lượng đáng kể các cổng dọc đã bị phá hủy trong hai năm qua, nhưng sẽ không thể phá hủy tất cả chúng trong tương lai gần.

Vì vậy, vẫn còn thời gian cho đến khi trận chiến cuối cùng đến gần.

Tôi đã có một số việc phải làm để chuẩn bị cho các tình huống trong tương lai.

Mang theo Charlotte, cuối cùng tôi cũng có thể cởi bộ quần áo không vừa vặn mà tôi đang mặc.

Vẫn không có người ngoài nào nhìn thấy, nhưng tôi tập hợp mọi người lại và bắt đầu nói.

"Tôi sẽ vắng mặt một thời gian."

"Vắng mặt?"

Mọi người nghiêng đầu trước lời nói của tôi.

"Tôi không biết sẽ mất bao lâu, nhưng tôi sẽ quay lại nếu tình hình không thuận lợi. Vì vậy, đừng quá lo lắng."

Là một Archdemon, Charlotte cũng có quyền kiểm soát lũ quỷ. Hơn nữa, Charlotte sẽ lãnh đạo chính phủ một cách khôn ngoan hơn tôi.

Đó là lý do tại sao tôi không có lý do gì để ở Edina. Vì vậy, tôi đã nghĩ đến việc làm điều gì đó mà tôi đã không thể làm cho đến nay.

"Anh lại định làm chuyện nguy hiểm à?"

Tôi lắc đầu trước câu hỏi của Olivia.

"Mặc dù đó là biện pháp phòng ngừa cho những tình huống nguy hiểm tiềm ẩn... Tôi thực sự chưa thể nói chắc chắn điều gì. Nhưng, tôi sẽ lấy rất

nhiều cuộn [dịch chuyển tức thời], vì vậy đừng lo lắng quá."

"Tuy nhiên, đi một mình thì hơi... Đi đâu cũng có vẻ nguy hiểm..."

Đó là mối quan tâm của Harriet.

Mọi người đều biết tôi có thể tự giải quyết mọi việc.

Họ biết tôi sẽ không chết một cách ngu ngốc cho một bầy quái vật lang thang trên lục địa, nhưng họ không khỏi lo lắng.

"Tôi muốn đưa ai đó đi cùng, nhưng đó không phải là nơi tôi có thể làm điều đó."

Tôi không thực sự muốn khẳng khẳng đi phiêu lưu một mình.

Tuy nhiên, nơi tôi cần đến bây giờ thậm chí có thể không được tìm thấy bởi chính tôi.

—Olivia, Harriet, Charlotte và Airi.

Tất cả họ đều không phản đối quyết định của tôi, nhưng vẻ mặt của họ lộ rõ sự lo lắng.

"Tôi sẽ không đến quá muộn."

Trước khi sự cố cổng được giải quyết, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Đó là lý do tại sao tôi đưa Charlotte về cai trị, và tôi phải làm mọi thứ để trở nên mạnh mẽ hơn bây giờ.

Con rồng của cánh cổng cuối cùng cũng vậy.

Và cả trong trận chiến không chắc chắn với Ellen.

Tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn để không chết.

Airi hỏi, có vẻ lo lắng.

“Ít nhất anh có thể cho bọn em biết anh sẽ đi đâu không?”

“...Tôi xin lỗi. Tôi không thể nói với mọi người.”

Tôi thậm chí không chắc liệu tôi có thể tìm thấy nó hay không.

Và ngay cả khi tôi tìm thấy nó, tôi cũng không biết liệu mình có thể đạt được điều mình muốn hay không.

Nếu họ biết tôi đi đâu, chắc chắn họ sẽ ngăn tôi lại, vì vậy tôi không thể nói với họ.

—Tôi dự định đến quê hương của Ellen, Rezaira.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading